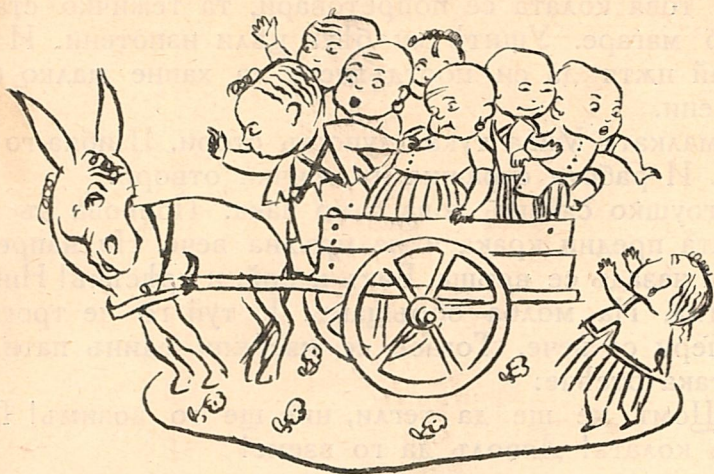

ЗА ГРОЗДЕ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМЪХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Съседътъ Захари отколе се слави съ прочуто магаре. Въ количка го впрѣга и всѣки го знае. То кога желае, тича безъ тояга. Но когато каже: „Не искамъ да ходя“, и съ бой да го смажешъ, нѣма да помръдне.

Ний съ това магаре сме познати стари.

Еднажъ баба рече:

— Гроздоберъ е вече. Грозде ми се хапва. Я иди поискай сивото магаре на чича Захари. Впрегни го въ колата, та иди за грозде отвѣдъ въвъ лозята!

Както баба каза, така азъ направихъ. Покарахъ колата. Отде ме съзрѣха мойтъ патиланци. Бързо долетѣха. Лудо закрещѣха:

— Бате Патилане, ахъ, какво направи! На лозе отивашъ, а пъкъ насъ забрави! Такова другарство колко пари чини! Спри! Стой! Чакай! Чакай! Въ колата качи ни!

Спрѣхъ да се покачатъ. А тѣ полудѣха — викатъ, пѣятъ, скачатъ. Покарахъ колата. Ала при чешмата тритѣ патиланки Дана, Гана, Мика магарето спрѣха, рѣще махатъ, викатъ:

— Стойте, стойте, спрете! По-скоро въ колата и насъ покачете!

Азъ и тѣхъ покачихъ. А и после още трѣбваше да спирамъ — все нови юнаци при насъ да прибирамъ.